

KALPOŠANA JAUNĀS DERĪBAS DRAUDZĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 2:42–47; 4:32–37; Mt 25:38, 40; Apd 9:36; 2kor 8:7–15; Rm 12; Jk 2:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu” (Jk 1:27).

Panti, kas zināmi kā lielais uzdevums (Mt 28:18–20), ir vieni no vislabāk zināmajiem Bībelē, vismaz kristiešu vidū. Šie panti bieži vien tiek izmantoti mūsu misijas definīcijā, un tie ir bijuši par iedvesmu visu veidu misijas un evaņģelizācijas projektos. Patiešām, šo pantu iedvesmoti, kristieši ir izgājuši pa visu pasauli, lai izplatītu evaņģēliju, reizēm ar lielu personīgo ieguldījumu.

Ko Jēzus ir pateicis lielajā uzdevumā? Lai mēs darām cilvēkus par mācekļiem, kristām un mācām viņus “turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis” (Mt 28:20). Kā mēs redzējam, liela daļa no tā, ko Jēzus mums pavēlēja, ir saistīts ar rūpēm par tiem, kas ir grūtībās, ievainoti, nespējīgi par sevi parūpēties. Mums vajadzētu atcerēties, ka šie norādījumi Jēzus pirmajiem mācekļiem nebija tikai vēl viens uzdevums, kaut kas, ko viņi nebija dzirdējuši vai redzējuši iepriekš, bet drīzāk misijas turpinājums, ko Jēzus viņu vidū jau bija darījis. Šo Jēzus mācības aspektu varam skaidri redzēt jaunās draudzes kopienas dzīvē kā daļu no lielā uzdevuma piepildīšanas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. augustā.

Jauna veida kopiena

Pēc Jēzus pacelšanās Debesīs un pēc Svētā Gara nolaišanās Vasarsvētkos ticīgo grupa strauji auga un radīja agrīno draudzi, jauna veida kopienu starp Jēzus sekotājiem, un sākumā to vadīja Viņa mācekļi. Tomēr šī jaunā kopiena nebija tikai kaut kas, ko viņi bija izveidojuši sev. Drīzāk tā bija balstīta uz Jēzus mācību un kalpošanu un uz ebreju Rakstiem un praviešiem.

Izlasi Apd 2:42–47 un 4:32–37. Ko tu uzskati par agrīnās draudzes kopienas apraksta galvenajiem elementiem?

Lai gan liekas, ka israēliešiem neizdevās pilnībā izdzīvot taisnīgas un dāsnas sabiedrības projektu, agrīnā draudzes kopiena nopietni ņēma vērā norādījumu, “lai tikai tavā tuvumā nebūtu neviena nabaga” (5Moz 15:4). Viena no praktiskajām viņu ticības izpausmēm bija dalīšanās materiālajos resursos – pat pārdodot zemi un ziedojot iegūtos līdzekļus (sk. Apd 4:34–5:2) –, lai apmierinātu savu ticības biedru vajadzības, kā arī lai būtu par svētību tiem, kas bija ārpus nepieredzējušās kopienas, īpaši ar dziedināšanas kalpošanas palīdzību (Apd 3:1–11, 5:12–16).

Tomēr šī kopiena nekādā ziņā nebija utopiska sabiedrība. Pieaugot ticīgo skaitam, pieauga arī spriedze par resursu pārvaldīšanu, īpaši attiecībā uz ikdienas pārtikas izdalīšanu atraitnēm (sk. Apd 6:1). Mācekļi, kas pēc dabas bija grupas vadītāji, gribēja pievērsties evaņģēlija sludināšanai. Lai atrisinātu radušos situāciju, viņiem bija nepieciešams veikt zināmas pārmaiņas organizācijā.

Tāpēc tika iecelti septiņi cilvēki, kas pievērsās draudzes kopienas praktiskajiem jautājumiem. Iespējams, ka šī bija pirmā reize, kad draudzē tika atzītas dažādas kalpošanas un spējas. Vienlaikus tas parādīja, cik svarīga draudzes dzīvē un liecināšanā ir praktiskā kalpošana. “Tiem pašiem dievbijības un taisnības principiem, kam vajadzēja vadīt valdniekus Dieva ļaužu vidū Mozus un Dāvida laikā, bija jāseko arī tiem, kam bija jā rūpējas par tikko izveidoto Dieva draudzi evaņģēlija izplatīšanā.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 95. lpp.)

Mēģini iztēloties, kā viss notika agrīnajā kopienā. Kā mēs varam atspoņot tos pašus principus mūsdienās?

Tabitas kalpošana un liecināšana

Kad draudze sāka izplatīties – kā Jēzus bija paredzējis – “Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam” (Apd 1:8), jauni ticīgie pieņēma Jēzus ticību un kalpošanu. Starp tiem bija Tabita Jopes pilsētā. Viņa acīmredzot bija nopietni ņēmusi vērā Jēzus īpašo norādījumu, ka, apgērbjot kailos, viņa darīja labu Jēzum (sk. Mt 25:38, 40).

Izlasi Tabitas un viņas kalpošanas aprakstu Apd 9:36. Kā tavu dzīvi un kalpošanu var aprakstīt līdzīgā formātā, kā ir šajā pantā? Kā tu gribētu, lai tevi apraksta? _____

Kā var spriest, Tabitas kalpošana bija tāda, ka viņa tika nosaukta par “mācekli” (sk. Apd 9:36) un viņas uzticība, enerģija un pievēršanās citiem tika novērtēta pat ārpus viņas dzimtās pilsētas robežām.

Pēteris atradās netālu esošajā Lidas pilsētā, un Jopes ļaudis lūdza viņu atnākt, jo Tabita bija nomirusi nelaikā (sk. Apd 9:37–41). Ierodoties Jopē, Pēteri sagaidīja daudz cilvēku, kuriem Tabita bija palīdzējusi ar savu darbu trūcīgo labā. Viņi rādīja tam apgērbus, ko viņa bija izgatavojusi, un stāstīja neskaitāmas liecības, kā viņa bija palīdzējusi daudziem jo daudziem.

Tas, ka Pēteris pēc tam lūdza par Tabitu un Dievs atgriezta viņas dzīvību, protams, nav garantija, ka tiem, kas ziedo savas dzīves, lai kalpotu citiem, vienmēr dzīvē tā paveiksies. Galu galā Tabita jau bija izcietusi slimību un nāvi, un arī Stefans, viens no pirmajiem diakoniem, kas bija iecelts, lai kalpotu atraitnēm draudzē, arī bija kļuvis par pirmo mocekli (sk. Apd 7:54–60). Kalpošanas ceļš nav gluda taka. Reizēm tas var būt pats nelīdzenākais ceļš.

Tomēr Dievs šajā stāstā izmanto Savas mīlestības un spēka atziņu gan Tabitas dzīvē, gan nāvē, lai atstātu spēcīgu ietekmi uz Jopes ļaudīm: “Tas kļuva zināms visā Jopē, un daudzi ticēja Tam Kungam” (Apd 9:42).

Ja tev būtu jānomirst, vai tavs devums būtu apraudāšanas vērts, kā tas bija Tabitas kalpošanā? Kā mēs varam atstāt labāku kalpošanas mantojumu? Kādas praktiskas prasmes ir tev – līdzīgi kā Tabitas prasme izgatavot apgērbu, ko tu varētu izmantot kalpošanā citiem?

Došana kā dalīšanās veids

Pēc savas atgriešanās apustulis Pāvils uzņēmās misiju nest evaņģēliju pagānu pasaulei. Veiksme, ko Dievs viņam deva, radīja nozīmīgus jautājumus par attiecībām starp jūdu izcelsmes kristīgo ticību un jauniem pagānu Jēzus sekotājiem. Jūdu un pagānu kristiešu vadītāju koncils satikās Jeruzālemē, lai pārrunātu un meklētu Dieva vadību šo sarežģīto jautājumu sakarā. Sanāksme un tās iznākums ir uzrakstīts Apd 15. nodaļā.

Tomēr Pāvils savā ziņojumā par šo sanākumi, kas atrodams Gal 5. nodaļā, pievieno vēl kādu svarīgu elementu norādījumiem, ko viņš bija saņēmis no Jeruzālemes koncila savai turpmākajai kalpošanai pagānu vidū: "Tikai lai mēs pieminētu nabagus, to es arī esmu centies darīt" (Gal 2:10).

Pāvils turpināja ievērot šo norādījumu personīgi (sk., piem., Apd 20:35) un visā savā kalpošanā. Līdzīgi agrīnajai draudzei Jeruzālemē Pāvils paplašināja kristīgās kopienas skatu, lai tajā būtu iekļauti visi ticīgie.

Izlasi 2kor 8:7–15. Kā Pāvils saista evaņģēliju un dāsnu došanu? _____

Pāvils arī balstījās uz divām Vecās Derības atsaucēm, lai aicinātu ticīgos būt dāsniem un rūpēties par saviem ticības biedriem, kas ir grūtos apstākļos. Viņš atsaucas uz stāstu par to, kā Dievs dāsni deva mannu israēliešiem tuksnesī, kas ir kā došanas un dalīšanās paraugs plašākā draudzes kopienā (sk. 2kor 8:15). Viņš arī citēja no Ps 112:9: "Viņš ir izbēris un nabagiem devis, Viņa taisnība paliek mūžīgi" (2kor 9:9).

Pāvils aicināja savus lasītājus būt mērķtiecīgiem došanā, nolikt regulāri daļu no saviem ienākumiem, lai viņiem būtu viegli iedot, kad viņš vai Titus apmeklēs draudzi, lai savāktu viņu ziedojumus un nodotu tos grūtībās nonākušiem kristiešiem Jeruzālemē. Viņš izmantoja vienas draudzes paraugu, lai iedrošinātu citas draudzes arī būt devīgas. "Redzēdami jūsu sekmīgo kalpošanu, tie slavē Dievu par jūsu paklausības apliecinājumu Kristus evaņģēlijam un jūsu sirsnīgo palīdzību viņiem un visiem citiem" (2kor 9:13).

Kā mums vajadzētu padarīt došanu par prioritāti, ja mēs nespējam atbalstīt katru vajadzību un gadījumu, kas nonāk mūsu redzeslokā? _____

Pāvila vadlīnijas labai un mīlošai dzīvei

Pāvila vēstule romiešiem vislabāk ir zināma tās dziļo paskaidrojumu dēļ par glābšanu, pateicoties Kristus nāvei. Bet pēc vienpadsmit šādas mācīšanas nodaļām uzsvars mainās. Pāvils piedāvā praktiskas vadlīnijas labai un mīlošai dzīvei, balstoties uz Dieva žēlastību un mīlestību, kā tā ir atklāta Jēzū un evaņģēlija stāstā: “Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana” (Rm 12:2). Patiesībā Pāvils pasaka, ka, pateicoties tam, ko Dievs mūsu labā ir paveicis Jēzū, arī mums tā vajadzētu dzīvot.

Izlasī un apkopo Rm 12. nodaļu, īpaši ievērojot pamācības, kā mīlēt un rūpēties par citiem, īpaši trūcīgajiem. _____

Zināmā mērā Rm 12. nodaļa ir kā kopsavilkums daudzām tēmām, kurām Pāvils pievērš lielāku uzmanību dažās citās savās vēstulēs. Viņš runā par dažādām lomām un dāvanām draudzes miesā, ieskaitot kalpošanu un citu iedrošināšanu, kā arī dāsnu došanu (sk. 3.–8. p.). Bet šīs lietas ne tikai ir jādara, tās ir jādara labi, ar entuziasmu un – pāri visam – ar mīlestību (sk. 9.–11. p.).

Pāvils praktiskos jēdzienos apraksta, kāda ir šāda dzīve. Viņš aicina ticīgos būt pacietīgiem grūtībās un vajāšanās, rūpēties par trūcīgajiem, būt miera nesējiem, kur un kad vien iespējams, un – kā mēs to iepriekš redzējām – atbildēt uz ļaunumu un netaisnību ar laipnību, uzvarot ļaunu ar labu (sk. Rm 12:20, 21).

Šī nodaļa paskaidro, ko nozīmē dzīvot kā jaunam cilvēkam, kalpojot Dievam personīgi un kā ticīgo kopienas daļai. Pāvils pastāstīja šiem jaunajiem Jēzus sekotājiem, ka viņu dzīvi, prioritātes un rīcību vajadzētu mainīt, reaģējot uz to, ko Jēzus viņu labā ir izdarījis Savā nāvē pie krusta un mūžīgās dzīvības cerību. Dzīvojot varmācīgā un bieži vien nežēlīgā sabiedrībā pašā Romas impērijas sirdī, Pāvils dod viņiem padomu dzīvot citādi: “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs” (Rm 12:2).

Kādai attieksmei un rīcībai tev vajadzētu stāties pretī savā kopienā, lai palīdzētu tev dzīvot labi un mīloši kā Jēzus sekotājam? _____

Jēkabs – “taisnais”

Saskaņā ar kristīgo tradīciju Jēkabs, Jēzus brālis jeb pusbrālis, kļuva par pirmkristiešu draudzes vadītāju Jeruzālemē un bija tas pats Jēkabs, kas darbojās kā Jeruzālemes koncila priekšsēdētājs (sk. Apd 15. nod., kā arī Gal 1. un 2. nod.). Ja tā, tad viņš visdrīzāk ir arī vēstules autors, kas Bībelē ir nosaukta par Jēkaba vēstuli.

Jēkabs tajos laikos bija bieži sastopams vārds, bet, ja viņš bija tas pats cilvēks, viņš varēja arī būt draudzes vadītājs, kas pazīstams kā taisnais Jēkabs, norādot uz gudru vadītāju, kas pareizi bija sakārtojis savas prioritātes izturēšanās veidā pret citiem un rūpējās par tiem, kas bija aizmirsti vai apspiesti. Grāmata, kas nes viņa vārdu, tiek saukta par “Jaunās Derības Sakāmvārdu grāmatu”, jo tā pievēršas praktiskajai dievbijībai un gudrai dzīvošanai kā Dieva sekotājiem.

Jēkaba vēstules autors ļoti vēlējās atgādināt saviem lasītājiem kristiešiem: esiet “vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami” (Jk 1:22) un ka reliģija, kas ir svarīga, – kas ir šķīsta un ilgtspējīga Dieva acīs – ir vērstā uz rūpēm par trūcīgajiem un apspiestajiem un stājas pretī ap viņiem esošās sabiedrības ļaunajai ietekmei (sk. Jk 1:27).

Izlasi Jk 2:1–9 un 5:1–5. Kā Jēkaba attieksme pret tiem, kas ir bagāti, atšķiras no attieksmes, kāda parasti ir sabiedrībā? Kādas ir viņa īpašās pamācības par to, kā pret bagātajiem un trūcīgajiem vajadzētu izturēties draudzes kopienā? _____

Jēkabs apgalvo, ka vēlēt kādam labu – pat vēlēt viņiem Dieva svētības – ir tikai mazs mierinājums, ja viņi cieš aukstumu un izsalkumu. Ēdiena un apģērba sagādāšana ir daudz noderīgāka, parādot rūpes par viņiem, nekā visas cēlās jūtas un laba vēlējumi (sk. Jk 2:14–16). Jēkabs izmanto to kā piemēru ticības un darbu mijiedarbībai mūsu attiecību ar Dievu kontekstā. Viņš arī atkārto (Jk 2:8), ko Jēzus mācīja par tuvākā mīlēšanu kā sevi pašu, parādot, kā šim bauslim vajadzētu paklausīt ikdienas dzīvē. Tas tiek izdzīvots, kalpojot Dievam un citiem, nevis lai nopelnītu glābšanu, bet tāpēc, ka tā atklājas patiesa ticība.

Kāpēc ir tik viegli neapzināti cienīt bagātos vairāk nekā trūcīgos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E.Vaitas grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “Dorcas—Her Ministry and Its Influence” (66., 67. lpp.) un grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Augstsirdīgā draudze” (335.–345. lpp.), kā arī grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “This is Pure Religion” (35.–41. lpp.).

“Glābējs ir atdevis Savu dārgo dzīvību, lai nodibinātu draudzi, kas spēj rūpēties par ciešanās esošām, kārdinātām dvēselēm. Ticīgo grupa var būt trūcīga, neizglītota un nepopulāra, tomēr Kristū viņi var darīt darbu mājās, kaimiņos, draudzē un pat ‘tālākos reģionos’, un rezultāts būs tik tālu sniedzošs kā pati mūžība.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 640. lpp.)

“Nesavtīgā devība sagādāja prieku pirmajā draudzē, jo ticīgie apzinājās, ka viņu pūles palīdzēja nest Evaņģēlija vēsti tumsībā esošajiem. Viņu labdarība liecināja, ka tie Dieva žēlastību nav velti saņēmuši. Kas gan varēja radīt tādu devību, izņemot vienīgi Gara svētījošo iespaidu? Ticīgo un neticīgo acis tas bija žēlastības brīnums.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 344. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kā tava draudzes kopiena var kļūt līdzīgāka tai, kas aprakstīta grāmatas “Apustuļu darbi” pirmajās nodaļās? Kādus praktiskus soļus draudzes vadība varētu spert, lai iedrošinātu draudzi šajā virzienā?

2. Septītās dienas adventistu draudzes visā pasaulē izmanto dažus no principiem, par kuriem runāts šīs nedēļas tēmā, lai noteiktu, kā starp dažādiem pasaules reģioniem tiek sadalīta desmitā tiesa un ziedojumi. Kādu labumu mēs gūstam no šādas pasaulplašas resursu sadalīšanas sistēmas?

3. Vai norādījumi dzīvei, tādi kā Rm 12. nodaļa, ir reālistiski, praktiski veidi, kā dzīvot, – vai tie darbojas “reālā pasaulē”, vai arī tie vairāk liekas kā idealizēti logu mozaīkas “svēto” attēli?

4. Jk 5:1–5 izmanto spēcīgu valodu, kas atbalso skarbos brīdinājumus, ko deva Vecās Derības pravieši. Kāpēc šādi spēcīgi vārdi ir piemēroti un vajadzīgi?

KOPSAVILKUMS:

Jēzus uzdevuma un Svētā Gara spēka pamudināti mācekļi un pirmie ticīgie devās līdzdalīt Jēzus vēsti un misiju, cik vien plaši iespējams. Balstoties uz Jēzus mācībām un uz ebreju Rakstiem agrīnā draudze bija jauna veida kopiena, kas līdzdalīja to, kas tai bija, ar tiem, kam bija vajadzības gan viņu kopienā, gan ārpus tās. Ar savu paraugu un mācību, kas pierakstīta vēstulēs šīm draudzēm, pirmie kristīgie vadītāji aicināja ticīgos dzīvot uzticības un kalpošanas dzīvi, īpaši attiecībā uz tiem, kas bija grūtībās.